

บทนำ

[[SJ]] ลั่นสะเทือนถี่ ๆ ปลุกให้เด็กหญิงรู้สึกตัวตื่น เมื่อเปิดเปลือกตาขึ้นภาพไม่คุ้นตาก็ปรากฏอยู่ตรงหน้า ผ่านไปชั่วครู่ถึงรู้ว่าภาพที่เห็นคือเพดานรถ เธอนึกขึ้นได้ว่าก่อนหน้าจะไปที่ร้านเช่ารถข้างสนามบินอาซาฮิกาวะ แต่จำไม่ได้เลยแม้แต่ร้อยละตัวเองนั่งรถเช่าแบบไหน เพราะหลังจากขึ้นรถได้ไม่นานความง่วงก็ถาโถมเข้าใส่จนเธอผล็อยหลับไปบนเบาะหลัง

อุสุระ มาโดกะค่อย ๆ ลุกขึ้นมองออกไปนอกหน้าต่างรถ เธอเห็นทุ่งนาที่มีโรงเรือนพลาสติกตั้งเรียงรายและเนินเขาซ้อนตัวกันอยู่ไกล ๆ

“หลับสบายดีจังนะ” มินะผู้เป็นแม่เอ่ยขณะขับรถไปด้วย
“แม่นึกห่วงอยู่พอดีว่าคุณจะพลิกตัวแล้วกลิ้งตกจากเบาะ”

“ตอนนี้เราอยู่แถวไหนแล้วคะ”

“ใกล้ถึงแล้วละ อีกสักสี่สิบนาทีมั้ง”

“หนูหลับไปนานขนาดนั้นเลยหรอเนี่ย” เด็กหญิงกะพริบตาปริบ ๆ แล้วขี้ตา เวลาเดินทางกลับบ้านเกิดของมินะต้องขับรถจากสนามบินราวสามชั่วโมง

หลังดื่มชาจากขวดพลาสติกจนชุ่มคอ เธอก็หยิบกระดาษในกระเป๋าสะพายข้างของตัวเองมาส่องดูว่าผมกระเซิงหรือเปล่า ก่อนหน้านั้นพ่อของเด็กหญิงเคยเบิกตาโตด้วยความประหลาดใจเมื่อเห็นลูกพกกระดาษติดตัวทั้งที่เพิ่งเรียนอยู่ชั้นประถม แต่อันที่จริงมันเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับเด็กผู้หญิง

ระหว่างที่เธอส่องกระจก จู่ ๆ รถก็โคลงเคลงไปมา “เอ๊ะ เกิดอะไรขึ้นนะ”

“ลมพัด” มินะตอบ “วันนี้ลมค่อนข้างแรงทีเดียว”

“หนูว่าวันนี้เครื่องบินก็สั่นนิด ๆ ด้วย”

“นั่นสิ ฤดูนี้พื้นที่แถบนี้อากาศมักแปรปรวนบ่อยนะ”

มินะเรียนสายศิลป์มาแต่กลับพูดความรู้ด้านธรรมชาติวิทยาได้อย่างคล่องปาก คงเพราะได้รับอิทธิพลมาจากสามีที่เป็นหมอ

หลังจากมินะขับรถไปเรื่อย ๆ บนถนนที่ทอดยาว ไม่นานก็มองเห็นทิวทัศน์คันทาเคลื่อนตัวใกล้เข้ามา ทุ่งนาผืนใหญ่แผ่กว้างอยู่ทางด้านขวา โรงงานตั้งเรียงรายอยู่ทางด้านซ้าย เมื่อทอดสายตาเลยออกไปจากสวนสาธารณะที่อยู่ถัดจากโรงงานจะเห็นลานสกีเล็ก ๆ ของเมืองนี้ เนื่องจากตอนนี้อยู่ในช่วงเข้าเดือนพฤศจิกายนจึงยังไม่มีหิมะให้เห็น

พอรถแล่นพ้นบริเวณนั้นไปแล้วบ้านเรือนและร้านรวงก็เริ่มเพิ่มมากขึ้น ปรากฏให้เห็นถึงความเป็นเมือง แต่ที่นี้เป็นแค่เมืองเล็ก ๆ เท่านั้น เพราะทั้งโรงเรียนประถม โรงเรียนมัธยมต้น และโรงเรียนมัธยมปลายล้วนตั้งอยู่ห่างกันแค่มิถุนายน

มินะหมุนพวงมาลัยรถเพื่อเลี้ยวซ้ายตรงหัวมุมร้านโชบะ จากนั้นไม่นานรถก็เคลื่อนมาหยุดลงตรงหน้าบ้านไม้ทรงสี่เหลี่ยม มาโดกะลงจากรถไปกดปุ่มอินเตอร์โฟน ขณะที่มินะเปิดกระป๋องทำยารถเพื่อหยิบสัมภาระออกมา

เพียงครู่เดียวประตูบ้านก็เปิดออก เผยให้เห็นยูมิโกะ ผู้เป็นยายของเด็กหญิง

“ไอ้โฮ มาโดกะ หนูโตขึ้นอีกแล้วนะ” ชายเสื้อคลุมใหม่พรมสีชมพูพลั่วไหวไปมาขณะที่ยูมิโกะก้าวลงบันไดอย่างรวดเร็ว เธออายุไม่ถึงเจ็ดสิบปี แข็งขายังคงแข็งแรงดีอยู่

“สวัสดิดีค่ะคุณยาย” มาโดกะค้อมศีรษะชะทักทาย

“เดินทางมาไกลขนาดนี้คงเหนื่อยแย่เลยสิ”

“ไม่หรอกค่ะ หนูหลับมาตลอดทางเลย”

“หนูต่างหากที่เหนื่อย แม่ ช่วยยกนี้ไปที่ลิ” มินะเอ่ยหัวน ๆ พร้อมยื่นถุงกระดาษกับกระเป๋าให้แม่ตัวเอง “เดี๋ยวหนูจะเอารถไปจอดที่ลานจอดประจำ”

เวลาที่อยู่กับยูมิโกะ มินะจะวางมาดขึ้นมาทันที นี่คงเป็นการอ่อนรูปแบบหนึ่ง ยูมิโกะจึงยอมทำตามที่ลูกสาวบอกอย่างว่าง่าย

ฮอกไกโดในช่วงเดือนพฤศจิกายนมีอากาศหนาวเย็น แต่มาโดกะกลับสวมแจ็คเก็ตตัวบางทับเสื้อยืดแขนยาวเท่านั้น เธอจึงวิ่งขึ้นบันไดไปยังประตูบ้านก่อนยูมิโกะจะเรียกเสียอีก

ในห้องนั่งเล่นซึ่งหันหน้าไปทางสวน มาโดกะดื่มชาฝรั่ง ที่ยูมิโกะซงให้พลางเล่าเรื่องที่โรงเรียนและเรื่องเพื่อน ๆ ไปด้วย มาโดกะคิดว่ามันไม่น่าสนใจสักเท่าไร แต่อาจเพราะแค่ได้ยินเสียงหลานก็มีความสุขแล้ว ยูมิโกะจึงยิ้มแยมและพยักหน้ารับ ในระหว่างที่ฟังมาโดกะพูด

มินะกลับมาถึงก็หยิบขวดน้ำจากตู้เย็นออกมาดื่ม

“คุณเห็นทาโร่ผลงานไม่ได้จริง ๆ ลินะ” ยูมิโกะเอ่ยถาม มินะ เห็นทาโร่ก็คือพ่อของมาโดกะ

“เห็นว่ามีเคสผ่าตัดสำคัญ เขาเลยฝากสวัสดิ์พ่อกับแม่ มาแทน” มินะยื่นตอบ

“คนเป็นหมอนี่งานหนักเสียจริง ให้คนอื่นทำแทนไม่ได้ เลยเหรอ”

“เห็นว่าเป็นการผ่าตัดครั้งแรกของโลก มีแค่เขาคนเดียว เท่านั้นที่ทำได้ หนูเองก็ไม่วัรรายละเอียดเหมือนกัน แต่ได้ยินว่า คนไข้ที่จะเข้ารับการผ่าตัดเป็นเด็กผู้ชายอายุสิบสองขวบ”

“โอ้ ยังเด็กอยู่เลย น่าสงสาร ถ้าอายุสิบสองก็แสดงว่า โตกว่ามาโดกะแค่สองปีเองไม่ใช่เหรอ” ยูมิโกะจ้องหลานสาว พลางกะพริบตา

มาโดกะเองก็พอรู้เรื่องนี้อยู่บ้างเพราะเคยได้ยินพ่อกับแม่คุยกัน ดูเหมือนเด็กผู้ชายคนนั้นจะประสบอุบัติเหตุและยังไม่ได้สติ

“แต่ยังดีที่ทั้งสองคนมาได้ พ่อกับแม่ยังคิดอยู่เลยว่าพอคุณเซ็นทาไรติดงาน พวกแกสองแม่ลูกจะพลอยไม่มาตามไปด้วย”

“ไม่ใช่สองคนหรอก พ่อกับแม่อยากเจอแค่มาโดกะคนเดียวเท่านั้นแหละจริงไหม”

“แหงล่ะสิ มันต้องเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว” ยูมิโกะตอบคำถามประชดประชันของลูกสาวอย่างหน้าตาเฉย ว่าแล้วก็หันไปหาแนวร่วมจากหลานสาว “เนอะ” มาโดกะหัวเราะ การได้ฟังแม่กับยายต่อปากต่อคำกันถือเป็นสิ่งหนึ่งที่เธอเฝ้ารอในการเดินทางมาเที่ยวครั้งนี้

ช่วงต้นเดือนพฤศจิกายนมาโดกะมักจะได้หยุดยาวหลายวันเนื่องจากเป็นช่วงที่ตรงกับวันครบรอบก่อตั้งโรงเรียนของเธอ ปีนี้มีวันหยุดยาวสี่วัน ปกติแล้วถ้าเซ็นทาไร่ลางานได้ก็จะไปเที่ยวกันแบบยกครอบครัว พวกเขาเคยไปเที่ยวฮาวายเป็นประจำจนถึงปีที่แล้ว แต่ครั้งนี้เซ็นทาไร่เอยชวนไปบ้านเกิดของมินะ ดูเหมือนเขาจะรู้สึกผิดที่พ่อตากับแม่ยายไม่ได้เห็นหน้าหลานมาพักหนึ่งแล้ว ทว่าเผอิญมีเคสผ่าตัดเข้ามาเลยกลายเป็นว่าเซ็นทาไร่มาไม่ได้อยู่คนเดียว

“พ่อละ ออกไปข้างนอกเหรอก” มินะถาม

“งานศพ” ยูมิโกะตอบ “เห็นว่าดีดีกิจกรรมการของบริษัท
ที่พ่อเคยทำงานอยู่เสียชีวิต พ่อบอกว่าสมัยหนุ่ม ๆ เคยได้รับความ
ความช่วยเหลือจากเขาเยอะ ดูเหมือนเขาจะเป็นมะเร็ง แต่อายุ
ก็ปาเข้าไปแปดสิบแล้ว ไม่ถือว่าจากไปเร็วเหรอก”

งานศพดังกล่าวจัดขึ้นที่เมืองข้าง ๆ

ระหว่างที่พวกเขาคุยกันอยู่ โทรศัพท์บนตู้วางของก็ดังขึ้น

“นั่นไง พ่อพูดถึงปู่ก็โทรมาเลย” พุดจบยูมิโกะก็ลุกไป
ยกหูโทรศัพท์ “คะ เอบิซาวะคะ ...อ้อ นึกแล้วเชียว งานศพ
เล็กหรือยัง ...จั้นเหรอก พวกมินะมาถึงแล้วนะ ...แต่พ่อดื่มเหล้า
ไม่ใช่เหรอก จะเป็นอะไรหรือเปล่า”

มินะขยับเข้าไปใกล้คล้ายจับประเด็นบางอย่างได้ จากนั้น
ก็แย่งหูโทรศัพท์ไปจากมือยูมิโกะ

“ฮัลโลล พ่อเหรอก มินะเองคะ ...อืม หนูสบายดี พ่อ
ดื่มเหล้าแล้วห้ามขับรถนะ ...พุดอะไรเหลวไหล หนูบอกว่า
ไม่ได้ก็คือไม่ได้สิ เตี๋ยหนูจะไปรับพ่อเอง รอจนกว่าหนูจะ
ไปถึงนะ ...หนูจะชี้จักรยานไป ...สบายมาก แค่ว่าประมาณสาม
กิโลเอง รถพ่อนี่รุ่นไฮเอสไซ้ใหม่ จั้นเตี๋ยเอาจักรยานใส่รถพ่อ
แล้วขับกลับมาก็ได้ ...อืม หนูรู้ว่า จะรีบไปเตี๋ยวันนี้แหละ
แค่นี้ละ” มินะวางสายแล้วระบายลมหายใจก่อนมองหน้าแม่
“ปล่อยให้พ่อขับรถไปได้ยังไง รู้ทั้งรู้ว่ายังงิงพ่อก็ต้องดื่มหนัก”

“ถึงจะพุดอย่างนั้นก็เถอะ พ่อไม่ฟังแม่เหรอก”

“ก็เพราะแม่ใจอ่อนนะสิ ได้ยินเสียงพ้อแล้วนี่ เริ่มพูด
อ้อแอ้ไม่รู้ความแล้ว ขึ้นปล่อยให้ เป็นแบบนี้ต่อไปเรื่อย ๆ สักวัน
ต้องเกิดอุบัติเหตุขึ้นแน่” มินะเดินออกไปจากห้องนั่งเล่น

“รอเดี๋ยว” มาโดกะไล่ตามหลังมินะ “หนูไปด้วย”

“มาโดกะรอที่นี้แหละ เรามีจักรยานแค่คันเดียว”

“นั่งซ้อนไปสองคนก็ได้ หนูอยากขี่จักรยานเล่นใน
ฮอกไกโด”

มินะหัวเราะพลางสวมรองเท้า

“เราไม่ได้ไปขี่จักรยานเล่นกันหรอกนะ ต้องขี่จักรยาน
สองคนไปรับคนมาเพื่อป้องกันไม่ให้เขาขับรถนี้แย่งซะหมด แต่
ช่างมันเถอะ”

“อืม ช่างมัน ๆ ไปกันเถอะ ๆ”

“แต่แต่งตัวแบบนี้มันหนาวนะ ลูกเอาเสื้อกั๊กขนเปิดมา
ด้วยไม่ใช่หรือ เอามาใส่ซะสิ”

“ได้ค่ะ”

มาโดกะสวมเสื้อกั๊กขนเปิดแล้วออกไปข้างนอก เห็น
มินะเซ็นจักรยานออกมาจากหลังบ้านพอดี จักรยานคันนั้นดู
ไม่เหมาะกับการเอาไปขี่เล่นจริง ๆ มันเป็นจักรยานสำหรับใช้
งานทั่วไป ตามจุดต่าง ๆ สนิมเขรอะ แต่ทำทางแข็งแรงทนทาน
ส่วนบรรทุกของด้านหลังมีขนาดใหญ่จึงขึ้นไปนั่งได้ง่าย

“อากาศดูไม่น่าไว้ใจเลยแฮะ” มินะพึมพำขณะแหงน
มองท้องฟ้า

มาโดกะแหงนมองตาม เห็นท้องฟ้าที่อยู่ไกลออกไปเป็น
สีดำทะมึนประหนึ่งฝนกำลังจะตกลงมา

“รีบไปกันเถอะ” เด็กหญิงเร่ง

“อ้อ เกาะแน่น ๆ ละ”

“โอเค” มาโดกะใช้สองแขนโอบร่างบางของแม่

มินะเริ่มปั่นจักรยาน แม้มันที่พัดมาปะทะน้ำจะหนาว
เย็น แต่มาโดกะกลับไม่รู้สึกรเพราะเธอเอาแก้มแนบแผ่นหลังของ
แม่ไว้ เธอรู้สึกได้ถึงความอบอุ่นและกลิ่นกายของแม่ผ่านเสื้อ
แจ๊คเก็ตไหมพรมสีน้ำเงิน

เนื่องจากเป็นเมืองเล็ก ๆ มินะปั่นจักรยานไปได้ไม่นาน
บ้านเรือนก็เริ่มบางตาลง ทว่าขณะจักรยานแล่นตัดเข้าถนนที่
มุ่งตรงไปสู่เมืองข้าง ๆ บรรยากาศรอบข้างพลันมีดลประกาย
จักรยานหยุดแล่นแทบจะในเวลาเดียวกัน

“มีอะไรเธอแม่” มาโดกะถาม

พริบตาถัดมามีบางสิ่งตกโปรยปรายลงมาจากท้องฟ้า
จะว่าเป็นฝนก็ดูแปลก ๆ อย่างไม่ชอบกล เด็กหญิงมองสิ่งที่ตก
ลงมาบนแขนตัวเองแล้วสะดุ้ง มันคือน้ำแข็งก้อนเล็ก ๆ นั่นเอง

“ແ່แล้ว” มินะพูดพร้อมกลับลำรถจักรยาน ตอนนั้น
เองสิ่งที่ปราดเข้าสู่สายตาของมาโดกะคือเส้นสีดำทะมึนเส้นหนึ่ง
ซึ่งทอดตัวยาวจากท้องฟ้าลงมาจรดพื้นดิน

“แม่ นั่นอะไรนะ”

“พายุทอร์นาโด” มินะตะโกนลั่น “ต้องรีบหนีแล้ว”

ในขณะที่ฝนเริ่มตกลงมา มินะตั้งหน้าตั้งตารับน้ำจรัลยานอย่างสุดชีวิต มาโดกะเหลียวมองด้านหลังแล้วชนลูกเกี้ยว เธอเห็นวัตถุทรงกระบอกสีดำขนาดมหึมากำลังเคลื่อนตัวเข้ามาใกล้อย่างรวดเร็ว ข้าวของจำนวนนับไม่ถ้วนถูกพัดม้วนขึ้นไปบนท้องฟ้า

“แม่ มันใกล้จะตามเราทันแล้ว”

“ลงรถเร็ว มาทางนี้” มินะจอดจรัลยานทิ้งไว้แล้ววิ่งมาโดกะออกวิ่ง

กระแสลมอันรุนแรงและเย็นเฉียบพยายามพัดด้านร่างของสองแม่ลูกให้ย้อนกลับไปทางเดิม

แถวนั้นไม่มีบ้านคน แต่มีอาคารลักษณะคล้ายโกดังตั้งอยู่ริมถนน ด้านหน้ามีรถบันจันและรถบรรทุกจอดเรียงอยู่ มินะวิ่งเข้าไปในอาคารหลังนั้น ภายในน่าจะเป็นสำนักงานบางอย่าง เธอเห็นหญิงวัยกลางคนสวมแว่นตากำลังมองออกไปนอกหน้าต่าง แต่จากหน้าต่างบานนั้นมองไม่เห็นพายุทอร์นาโด

ครั้งมีแขกไม่ได้รับเชิญเผลอพรอดเข้ามา หญิงวัยกลางคนก็ถามด้วยสีหน้าสับสน “มีอะไรหรือคะ”

“พายุทอร์นาโดคะ” มินะตะโกนแล้วดึงแขนมาโดกะให้เข้าไปหลบอยู่ใต้โต๊ะใกล้ตัว

ทันใดนั้นอาคารทั้งหลังปลิ้นปล่นสะเทือนเลื่อนลั่น กระแสลมแรงทำให้มาโดกะลื่นไถลไปด้านข้างพร้อมกับโต๊ะที่ตนเองมุดหลบอยู่ข้างใต้ มาโดกะกรี๊ดร้องเรียกแม่เมื่อเห็นว่าร่างของมินะที่หมอบอยู่กับพื้นเมื่อครู่กำลังลอยห่างออกไป

เศษกระจกและซากปรักหักพังถูกพัดลอยขึ้นไป ผุนฟุ้งกระจายจนแค้นลมตายรู้สึกทรมาน มาโดกะหลับตาแน่นรอให้ช่วงเวลาแห่งฝันร้ายผ่านพ้นไป

หลังจากเสียงดังสนั่นเงียบสงบลงแล้ว มาโดกะก็ลืมตาอย่างหวาด ๆ รอบตัวเธอสว่างจ้าจนน่าประหลาดใจ ไม่นานเธอก็พบว่าผนังอาคารหายไปจนหมดสิ้น รถบรรทุกที่จอดอยู่หน้าอาคารล้มเอียงตะแคง มันเป็นภาพเหตุการณ์ที่ไม่น่าเชื่อว่าเกิดขึ้นจริงบนโลกใบนี้

วัตถุทรงกระบอกที่อยู่ประหนึ่งมังกรสีดำกำลังเคลื่อนตัวห่างออกไป แต่มาโดกะยังคงหลบอยู่ใต้โต๊ะเพราะมีข่าวของหลายอย่างร่วกรวอลงมาจากท้องฟ้า ที่สำคัญเธอหวาดกลัวจนขยับตัวไม่ได้

ครั้นเกิดเสียงดังสนั่นขึ้นใกล้ตัว มาโดกะก็หันไปเห็นชิ้นส่วนเพดาน ดูเหมือนมันจะถูกลมพัดขึ้นไปแล้วร่วงลงมาอีกที่เธอสูดหายใจลึกหนึ่งครั้งก่อนคลานออกมาจากใต้โต๊ะ ขาสั่นจนก้าวเดินแทบไม่ไหว

มาโดกะเหลียวมองรอบตัวด้วยอาการตกตะลึง อาคารที่เธอกับแม่วิ่งเข้ามาหลบไม่เหลือแม้แต่เค้าโครงให้เห็น มีเพียงซากปรักหักพังเท่านั้น

แม่... แม่... มาโดกะตะโกนเรียกไม่หยุด ทว่าไม่มีเสียงตอบกลับมา

เด็กหญิงตะโกนไปร้องให้ไปขณะเดินวนเวียนอยู่ท่ามกลางซากปรักหักพัง เสียงไซเรนดังแว่วอยู่ไกล ๆ พายุทอร์นาโด

สีดำภูนั้นกำลังเคลื่อนตัวมุ่งหน้าไปทางตัวเมือง คุณยายจะ
ปลอดภัยไหมนะ

หางตาของมาโดกะเหลือบไปเห็นวัตถุสีน้ำเงินคั่นตาจึง
หันไปมองทางนั้น ไม่ผิดแน่ เสื้อแจ็คเก็ตไหมพรมของแม่ มัน
ถูกทับอยู่ใต้ผนังที่ถล่มลงมา

เธอรบรวมกำลังรู้สึกชากผนังออก ไม่นานก็เห็นร่างท่อน
บนของแม่ ใบหน้าของแม่ซีดเผือด ดวงตาปิดสนิท

“แม่ แม่ ลืมตาลี” มาโดกะพยายามเขย่าตัวแม่สุดแรง
พลางตบแก้มไปด้วย

เปลือกตาของมินะกระตุกก่อนเผยอขึ้นเล็กน้อย

“อ๊ะ แม่ แม่ ทำใจดี ๆ ไว้นะ เดี่ยวหนูไปตามหามา”

มาโดกะไม่รู้ว่าแม่ได้ยินเสียงเรียกของตนเองหรือเปล่า
แต่มินะอมยิ้ม ริมฝีปากขยับเล็กน้อย

“เอ๊ะ ว่างั้นนะ” มาโดกะเอียงหูเข้าไปใกล้ริมฝีปากของ
แม่

“ค่อยยังชั่ว...” มินะพึมพำก่อนหลับตาลงอีกครั้ง

“ไม่นะ ไม่นะ ไม่นะ แม่ อย่าตายนะ อย่าตายนะ
หนูไม่ยอม หนูไม่ยอม”

มาโดกะกอดร่างของมินะแล้วร่ำร้องตะโกนซ้ำ ๆ น้ำตา
ยังคงรินไหลไม่หยุด

โทรศัพท์สายนั้นคือ “ส้มหล่น” สำหรับทาเคโอะ โทรู อย่างแท้จริง

ผ่านมาสองเดือนแล้วนับจากวันที่เขาหมดสัญญากับบริษัทรักษาความปลอดภัยที่เคยทำงานด้วย สาเหตุที่เขาไม่ได้ต่อสัญญาก็เพราะผลการตรวจร่างกายออกมาไม่ค่อยดีนัก โดยระดับกรดยูริกสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน เจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคลจึงอ้างว่า “ถ้าเกิดวันหนึ่งคุณป่วยเป็นโรคเกาต์ขึ้นมาทางเราจะลำบาก” ทาเคโอะต่อรองว่าจะรีบหาทางลดกรดยูริกให้อยู่ในเกณฑ์ปกติโดยเร็วที่สุด แต่อีกฝ่ายไม่ยอมรื้อฟื้น เมื่อลองคิดทบทวนในภายหลังเขาก็ตระหนักว่าจริง ๆ แล้วระดับกรดยูริกอาจจะไม่เกี่ยวอะไรกับเรื่องนี้เลย พวกเขาผู้บริหารน่าจะต้องการ

ลดทอนค่าใช้จ่ายเนื่องจากผลประกอบการของบริษัทย่าแย่มากกว่า

ทาเคโอะรับงานใหม่แต่ก็ไม่ได้งานทำเสียที จุดขายของเขามีเพียงรูปร่างที่ใหญ่โตกำยำและประวัติการทำงานที่เคยเป็นตำรวจมาก่อนเท่านั้น งานที่พอจะสมัครได้จึงเป็นงานที่บริษัทรักษาความปลอดภัย แต่ด้วยอายุที่อยู่ในช่วงวัยสี่สิบปลาย ๆ ก็เป็นอุปสรรคต่อการหางานเช่นกัน เจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคลบางคนถึงกับเปรยว่า ถ้าอายุน้อยกว่านี้สักสองสามปีก็คงจะดี

อีกอย่างการที่เขาอธิบายว่าเลิกทำอาชีพตำรวจเพราะมีเหตุจำเป็นทางครอบครัวก็อาจทำให้ภาพลักษณ์ของเขาดูไม่ค่อยดีสักเท่าไร ทาเคโอะเคยเป็นตำรวจในเขตพื้นที่ภูธรอยู่เกือบสิบปี แต่เขาทนไม่ไหวกับพฤติกรรมของหัวหน้าที่ชอบลวนลามลูกน้องผู้หญิงจึงกล่าวเตือนเบา ๆ ผลที่ตามมาคือหัวหน้าเคียดแค้นเขาและสั่งเขาให้ไปประจำอยู่ในพื้นที่ห่างไกลความเจริญ ทาเคโอะนึกจนขึ้นมาก็จึงยื่นใบลาออกเสียเลย นี่คือสาเหตุที่แท้จริงของการเลิกทำอาชีพตำรวจ ทาเคโอะไม่ได้อธิบายรายละเอียดจึงเป็นเหตุให้เขาถูกสงสัยว่าคงไปก่อปัญหาอะไรสักอย่างจนถูกไล่ออก

นอกเหนือจากงานรักษาความปลอดภัยแล้วก็ยังไม่เห็นแว้วว่าจะหางานอื่นได้ ที่สำคัญคือเขาไม่ถนัดงานนั่งโต๊ะเอาเสียเลย ทั้งยังทำบัญชีไม่เป็น

ทาเคโอะเริ่มคิดว่าคงไม่แคล้วต้องกลับไปอยู่บ้านเกิด บ้านเกิดของเขาอยู่ที่จังหวัดมิยาซากิ พี่ชายรับช่วงธุรกิจฟาร์ม เลี้ยงไก่ซึ่งทำมาตั้งแต่รุ่นปู่ ก่อนหน้านั้นพี่ชายเคยบอกว่าอยาก ให้เขากลับไปช่วยงานและช่วยดูแลพ่อแม่

แต่เขารู้สึกหนักใจตรงที่ตัวเองออกจากบ้านมาตั้งแต่ตอน อายุสิบแปดปี ถ้ากลับไปเอาป่านนี้ก็ไม่มีเพื่อนสนิทหลงเหลือ อยู่แล้ว

ตอนนั้นเองที่เขาได้รับโทรศัพท์สายหนึ่ง

คนที่โทรมาเป็นผู้หญิงชื่อคิริมิยะ เร ตอนที่ได้ยินชื่อ เขายังนึกไม่ออกว่าอีกฝ่ายเป็นใคร แต่พอเธอพูดชื่อมหาวิทยาลัย ไคเม เขาถึงเพิ่งนึกขึ้นมาได้ “อ้อ คุณเมื่อตอนนั้นเอง”

“ฉันมีเรื่องอยากให้อ่านคุณ ช่วยกรุณามาพบฉันหน่อย ได้ไหมคะ” คิริมิยะเอ่ย

“ได้สิครับ แต่คุณทราบใช่ไหมว่าผมไม่ได้ทำงานให้ บริษัทรักษาความปลอดภัยแล้ว”

“ทราบค่ะ เพราะฉันติดต่อไปที่บริษัทก่อนแล้ว”

“เงินธุระของคุณคงไม่ใช่เรื่องงานสินะ”

“ไม่ค่ะ นี่เป็นเรื่องงาน ฉันอยากให้คุณช่วยคู้มกัน คนคนหนึ่ง สำหรับรายละเอียดเอาไว้ฉันจะอธิบายให้ฟังอีกที ตอนที่เราเจอกัน”

“คู้มกัน...” ทาเคโอะกำหู่โทรศัพท์แน่นโดยไม่รู้ตัว

“ว่ายังไงคะ ตกลงคุณจะมาพบฉันได้ไหม”

“ได้ครับ จะให้ผมไปพบที่ไหน มหาวิทยาลัยเหรอครับ”

“ใช่ค่ะ ถ้าคุณมาที่มหาวิทยาลัยได้ก็จะดีมากเลย”

หลังจากศิริมิยะนัดแนะวันเวลานัดพบ ทาเคโอะก็ตอบตกลง อีกฝ่ายบอกว่าจะคุยรายละเอียดตอนที่เจอกันก่อนวางสายไป

ทาเคโอะกำหนดแน่นอน ถือเป็นเรื่องน่ายินดีที่เขาได้รับการว่าจ้างให้ทำงาน แต่ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือ ใจเขาเต็มแรงเมื่อได้ยินคำว่าคุ่มกัน

สมัยที่เป็นตำรวจทาเคโอะทำงานอยู่ในแผนกรักษาความปลอดภัยเป็นหลัก ร่างกายกำยำและตำแหน่งยูโดสายดำชั้นสามทำให้เขาได้รับพิจารณาให้ทำหน้าที่คุ่มกันบุคคลสำคัญอยู่บ่อยครั้ง งานที่ได้ใช้ร่างกายตัวเองปกป้องชีวิตของใครสักคนช่วยกระตุ้นให้เขาตระหนักถึงความรับผิดชอบในหน้าที่และจิตสำนึกของความถูกต้อง เขาคิดกระทั่งว่านี่คืองานที่เหมาะสมกับตัวเองมากที่สุด มีช่วงหนึ่งเขาถึงกับเฝ่ฝืนอยากเป็นตำรวจหน่วยเอสพีซึ่งทำหน้าที่คุ่มกันบุคคลสำคัญโดยเฉพาะ

ตอนทำสัญญากับบริษัทรักษาความปลอดภัยเขาก็ยื่นความประสงค์ไปว่าไม่อยากเป็นแค่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยทั่วไป แต่อยากทำหน้าที่ปกป้องคุ่มครองบางอย่าง และถ้าเป็นไปได้ก็อยากได้งานคุ่มกันคน ในความเป็นจริงเขาก็ได้รับมอบหมายงานในลักษณะนั้นอยู่บ่อย ๆ ดังนั้นเวลาได้ยินว่าจะมีศิลปินชื่อดังจากต่างประเทศเดินทางมาญี่ปุ่น เขาก็เฝ้ารอว่าจะมีงานคุ่มกันเข้ามาบ้างหรือเปล่า